

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ ΚΙΒΔΗΛΟΠΟΙΟΣ

* Αρχοντες και ιατροφιλόσοφοι. Ο Γεώργιος Σισίνης και το Νομισματοκοπέιο του. — * Ολα για την Πατρίδα! Τά δεινά του έμφυλιου πολέμου. Τί έκαναν τή καλλιηκρία του Γκούρα. Μιά μακρή σελίς τής Έπαναστάσεως. Τό μαρτύριο του, Ίωακείμ. Τά δύο θησαυροφόρα άσκιά. Δύο διακχωρημένων... τó Κράτος κερδίζει. Ο θάνατος του Γ. Σισίνη.

Στά χρόνια τής Τουρκιάς, ένας Έλληνας ονομαζόμενος Χούσανθος Σισίνης έγκρατιστημένος στή Βενετία κι' έχοντας γυναίκα Γαλλίδα ονομαζομένη Βικτωρία, γατρού έξοχου, ένοστήλησε τήν πατρίδα του Γασιούνη τής 'Ηλείας και θέλησε νά τήν ιδή. Έπιησ τοιόν τή γυναίκα του και τά παιδιά του. Εοχως θάλασσα και ήρθε στόν τόπον τής γεννησούς του, από τόν όποιον δέν μάποσε νά φύγη πιά. Γυός του γατρού αυτού ήταν ο Γεώργιος Σισίνης, ο μέγας πατριώτης πού διέπορευε στόν 'Ιερών 'Αγώνα και έγρανε στά χρόνια τού πρόεδρου τής έι Τροισήμ 'Εθνηκής Συνελεύσεως. Από τά νιάτα του ως τίς τελευταίτες του ήμέρες κούρησε ψηλά τήν άγοριά τής γενιάς του. Ο Άγγλος Ιστορικός Φίνλεϊ τόν ζωγραφίζει έτσι :

«Ο Γ. Σισίνης εκληρονομήσε τό άγίωχο και πολλά από τά ελατώματα τών Τοούκοων. Ματηρός δέ σότι τον με μεγάλη επίδειξη. Στούς σταύλους τον είχε πάντοτε καλά άλογα τής ιππασίας, πολυτελούς σελωμένα, με πλοίαια γάμουρα και στήν αυλή τον πολλούς δολωφόρους. Ποτέ δέν έβγαινε από τό σότι τον χωρίς έφιππη και πενή σονοδεία άρματισμένη μάλιστα με όρηματά. Τόν άποκαλοοσαν Μπής».

Ο 'Αυτοκρατορς Χόου γράφει για τó Σισίνη : «Είνε πολύ επιδέξιος, ειργενός τούς τρόπους και ειγενίστατος στή φιλοξενία πού παρέχει στούς Έθνοπαίους. Άγαπά με πάθος τά σνργάματα και ως πρόκοιτος τής Πελοποννήσου, προσξενεί θανατασμού με τίς γνώσεις του από τίς ξένες φιλοσοφίες».

Άμα έβρόντησαν τά πρώτα μολύβια τού 21, ο Γεώργιος Σισίνης σ'άντηκε στήν Έπαναστάσι με ένθουσιασμό. Έπολέμησε γενναία τούς αιμοβόρους 'Οθωμανούς τού Αάλα κι' έπειτα εξεστοάτησε εναντίον τών Πατριών. Μετά τήν τελευταία αυτή επίχειση, ξαναγίωσε στή Γαστούνη ν' άναπανθή λίγο, αλλά με άδία κυοιοσογός στο γνωστικό κεφάλι τον : Έκαταλάβαινε ότι ο έθνικός άγώνας θα κρατήση πολύ, χρόνια δολόληρα και ροιζίζονται, μαζί με τήν έπομονή και τήν παλληκαριά, γοήματα. Όσα είχε ο Μοσαίτης αυτός άγοστης, τ'άβαλε κάτω, άλλ' ήθελε μέρα πού ειδή τήν κάσα τον άδεια. Τότε κατέφυγε στήν... κιβδηλοποιία. Έξυπνος όπως ήταν, ταξιδιόμεινος στήν Έφύση, έχοντας γνώσεις μηχανικής, κατόρθωσε νά προμηθευθή μηχανήματα και έλικό για νά κατισκενάξη στήν επαναστατημένη Έλλάδα Τουρκικά νομίσματα, με λιγώτερο αναλογία πολντήμου μετάλλου και έπομένως με σημαντική ωφέλεια για τόν παραχαράκτη. Τά νομίσματα αυτά φροδόντε με τά στέλη στήν Τουρκία και ν' άγοράξη διάφορα τσοφίμα και πολεμοφόδια για τόν δικό τον στρατό και για τούς άλλους. Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης γράφει κάπου :

«...Η τσοφή δλου τού στρατιωτικού εσχότανε από τή Γαστούνη. Μας στέλιον τακτικά 4.000 σφαγά, 80 κεφάλια γελάδια, ψωμί. Η Γαστούνη ήταν μέλιτος άιτρου και μες τά έστειλε ο Σισίνης. Όσα έφωγάμε τήν έβδομάδα, μες τά άνεληθονταν κι' έτσι τά κοπάδια δέν λιγώστεναν».

Στό τέγραμα τών πλαστών νομισμάτων (μαχρονιέδων) ο Σισίνης είχε μνηστέ τόν Ονήγρο πατριώτη Κοσοούδ, ο όποιος είχε φτιάξει κιβδηλά αξίας εκατομμυρίων για τήν άγοιζομένη πατρίδα του.

Φαίνεται όμως ότι καμία μόση εφρόνηος έννοιας τήν πατριωτική αυτή επίχειση τού Σισίνη. Ο εμπόριος πόλεμος, εναντίον τού όποιου εκηρύχθη με όρημ και άγανάκτηση ο πατριώτης τής Γαστιούνης. Στεροσελλιδίτικα στρατεύματα τόν κατέδ'ωσαν, τόν άνάγκασαν νά εγκαταλείψη βιαστικά τό σότι τον και τέλος νά παραδοθή σιά χείρα τής νίας Κυβερνήσεως, ή όποια είχε προκαλέσει τόν εμπόλιο σπαταμού. Μόλις τον έλασαν μ' άλλους δπλαρωηούς, τόν έβηλίσκιον στο ίστορικό μοισατήρι τής Υδάς.

Τίς όλη ή μεγάλη περιουσία τού Σισίνη, ή πλοουσία βιβλιοθήκη του και τό Νομισματοκοπέιο του διατηρήσαν από τά παλληκαρία του Γκούρα. Μόνον τό πρωτοπαλιήγραφο τού Γκούρα, ο Σοφιανόπουλος, δικασσε τά πού διαλεχά από τά βιβλία του. Όλα τ' άλλα πουλήθηκαν για χαρτί, ή έχρησ'μεσαν για τά γίνου προέκτα. Τα βιβλίατα έπιπία τού Σισίνη φροδώνθηκαν στίς γκαμήλες του και μοισάστηκαν στίς νικητάς τής άθλιας αυτής νίκης, καθώς και τά προβάτα του και τ' άλογά του άκόμη και τά μαγκυλά σκευή. Τά πολυτέλια τού φαγώθηκαν άμέσως από τούς στρατιώτες τού Γκούρα, οι όποιοι έσοξαν άκόμη και πολλά ύμωρα παγόνι πού τά έτόμισαν γάλλους ! Ο άοχηρός τής λεηλασίας αυτής Σοφιανόπουλος κατέσκαψε τό άγοιζοτικό σότι τον έχθρο του ψάροντας τά βήθ τού φημιζόμενου «θησαυρό τού Σισίνη». Ματαίως ο ίεροδάκονος Ίωακείμ, σνγγενής τού Σισίνη, αλχημα-

λοτισμένος από τούς έπιδρομείς, τούς έλεγε : « Άδικα νύαγγετε, δέν δ'πόχει θησαυρός ! Έκείνοι έβγαζαν τά πατώματα κι' έσοιζαν κάτω τά κρομύδια κι' έγκοιμίζαν μάντιος. Τέλος, έξω φροδόν για τήν άπονηγία τους, έβ'άιδηξαν νά βασανίσουν τόν ταλαιπωρο διάκο για ν' άποκαλύψη τόν κρυμμένο θησαυρό ! Τόν έδεσαν λοιπόν πινθάγκρα και τόν έκόρεσαν από τίς μαρμάλες ψηλά σ' ένα δοκάιο. Ο Σοφιανόπουλος έβηλε κοροιδειτικά τό : «Σήμερον κρηναία επί ξύλου» κι' έπειτα άφησε μοιυιάς τό σότι τον. Ο δνοτηγής Ίωακείμ έπιτρε βαρούς από μεγάλο ύψος και χτυπούσε στή γή. Οι παρισταίμοι σιαιωίται χασοχολεοσαν και ο Σοφιανόπουλος, πού είχε μανιά με τούς γκαμήλους, παραδοτός τό «έστεψε και ο Γολιάθ». Ο ίστορικός γράφει : «Ταύτα θα φανόσαν άπιστευτα εις τούς μεταγενεστέτους, αλλά μη λησιμονόμεν ότι ο Σοφιανόπουλος και εδικασθη διά τήν άοιφείαν τον». Μετά τά βασανίστηρα αυτά ο Ίωακείμ άρρωσθησε και άπέθανε.

Αυτηρό εινε ότι ή κιβδηλοποιία αυτή τού Σισίνη στόν καιρό τού 'Αγώνος, έδωσε άφορηή στόν Ίωακείμ, τό φιλέλληνα σιντάκτη τών «Έλληνικών Χρονικών» πού έβγαζαν στο Μεσολόγγι, νά ρογήν διάφορα πικρά άδοθα εναντίον του. Είνε φανερό ότι ο Μάγρο είχε καές πληροφορίες για τόν πατριωτικότητα γατρού τής Γαστιούνης και τή χορηγοποίηση του προότιων τού Νομισματοκοπέιου του. Εναντίον τού Σισίνη γράφει και ο Φίνλεϊ, αλλά δέν πρόζει νά λησιμονόψει ότι ο Άγγλος αυτός σνμπαθοός καί ή κρίσιμος και ή κρίσιμος τον για τούς άνδρες τής Έλληνικής Έπαναστάσεως δέν εινε πάντοτε άμερόληπτες. Ο Φίνλεϊ διηγείται και τό άκόλουθο περιεργο επεισόδιο :

«Ο Σισίνης, γράφει, άφοδ άπεγνήμωσε τούς Γαστιναίους Τοούκοους μόλις έξερωγή ή Έπανίστασις, ειχε δέ και δική του περιουσία άπεγνήμωσ, μόλις άναρε ο εμπόριος μεταξύ τών Έλλήνων πόλεμος, νά διασώση τόν πλοτό του στή Ζάκυνθο, για νά τόν χορηγοποιήση έπειτα εναντίον τών αντιπάλων του. Έβηλε λοιπόν τό χρυσόφι τον μέσα σέ δύο άσκιά, έκ τών όποιων τό ένα περιείχε ρούτηρο και τό άλλο τρυφί, παραχώσε άκόμη μέσα πολλά κερμήλια και γοήματα κι' έστειλε τά θησαυροφόρα αυτά άσκιά στή γυναίκα του Ίακίνθη, στή Ζάκυνθο. Σνγχρότως τής έστειλε και γράμμα, με τό όποιο τής έλεγε : νά μην πουλήση τό τρυφί και τό ρούτηρο, αλλά νά τό κρατήση για τό σότι τον».

Λοιπώνως όμως για τó Σισίνη, τό γράμμα έφθασε στή Ζάκυνθο πολλές ήμέρες ύστερα από τά δύο άσκιά, τά όποια άμα έλαβε ή γυναίκα του ειπε : «Τί νά τό κάνω έγω τόσο τρυφί και τόσο ρούτηρο ! Έγώ έχω περιούσιση άνάγκη από μετρητά». Και έτσι φώναξε τό γειτονικό μακαλή και τού τά έπούλησε δυο-δυο !

* Όταν όμως ήθελε τό γράμμα και έκατάλαβε τί ειχαν μέσα τά δύο άσκιά, άρως νά τραβά τά μαλιά τής, έφώναξε πάλι τόν μακαλή και τού ειπε : «Έκανα λάθος. Ο άντρας μου μού γράφει από τή Γαστιούνη νά κρατήσω τά πράματα για τό σότι τον. Νά τά κειπά σου και δός μου τα πίσω». Άλλ' ο έμπορος όρηγήθηκε. Η Ίακίνθη Σισίνη κατέφυγε στο Δικαστήριο, άλλ' έχασε τήν υπόθεση. Ο μακαλής έβηλε πλοουσιος. Μεταξύ τών κομημάτων του άνεγνώρισε κι' ένα πού άηκας οδ 'Οθωμανό, ο όποιος, φεγίτας για τήν Αλεξάνδρεια, έιχε νά περάση τότε από τή Ζάκυνθο. Ο μακαλής έκάλεσε στο μαγαζί τον τόν 'Οθωμανό και τού έδωσε τό κόμμα».

Αυτά γράφει ο Φίνλεϊ, φέροντας τίς πληροφορίες τον από Τουρκικές πηγές. Άλλ' οι Έλληνες πού ήξεραν τίς έννοιας τού Σισίνη τόν έτιμωσαν με τήν προδοσία τής Έθνοσυντελέσεως Τροισήμ, στήν όποιαν διεκοιδή. Έπι τής προδοσίας τον έφημ'όθησαν τά σποιδάοτερα έθνικά ζητήματα, μεταξύ τών όποιων ή έκλογή τού Καποδιστρια ως Ανθεστητή τής Έλλάδος και ή άρρηκνωρχία τού Κόζμα.

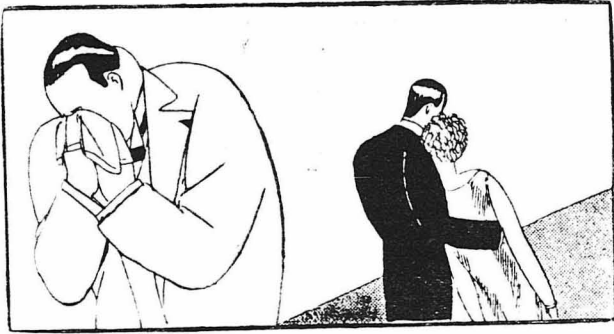
Σέ όλες τίς κρίσιμες περιστασιες ο γέρο-Πρόεδρος τής Έθνοσυντελέσεως, έδειξε τήν έμφνη φρόνηση του, τή μετριοπάθεια, τήν άφοβία, τήν ειδοιοφία. Άπρωίται τά άκόλουθα περιστατικά : Κάποτε οι γοραφές του, οι όποιοι από καυρό έστεροδντο τά πάντα και τσοφόντανε από τόν Πρόεδρο, ρηθαν νά τού πουν τίς δις εγχερίταις γιατί δέν έχον γοραφική ύλη : «Ότιε τó Αημώσιο Ταμείο έχει τά μες δόση ν' άγοσούμενος», έπρόσθεσε ο γοραφειός του Νικ. Λογαρόμης. «Αυτός όμως δέν εινε λόγος για νά μη σννειδιώσομε», άπήτησε ο Σισίνης κι' έβηλε τό φρωγικό του κερμίο, έβηλε μερικά νομίσματα και ειπε : «Νά, πηναίετε ν' άγορσοσσε χαρτί, μελάν και... με οικονομία, παρακαλώ. Τό Κράτος εινε φτωχό !»

Μιά άλλη φορά, καθώς πήγαινε στο καλύβι πού κατοικούσε, βοέθηκε μπροστά οδ κανά. Δυο στρατιώτες ειχαν βοή στο πτώμα

Γεώργιος Σισίνης

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ράχη του στρατάρχη Λουξεμπούρ

— Δέν θά μπορούσα, τέλος πάντων, νά νικήσω καρμιά φορά αυτόν τόν καταραμένο καμπούρη!... έλεγε κάποτε, ύπονοώντας τόν στρατάρχη Λουξεμπούρ, ένας στρατηγός από τούς αντίπαλους του.
— Καμπούρης! είπε ο στρατάρχης, όταν τού επανέλαθαν τή φράση του στρατηγού. Καί πού τού έφερε!... Δέν είδε ποτέ τή ράχη μου!...

Οι παλληκάρδες του Περιγκόρ

Έπαρουσίασαν κάποτε στο βασιλέα Έρρίκο Δ' τής Γαλλίας, όκτις εύγενεις τού Περιγκόρ, τών όποιων τó πρόσωπο έφερε διάκριση ίχνη από σπαθιάς πού είχαν λάβει πολεμώντας υπό τις διαταγές του.
— Είμαι ένθουσιασμένος πού σας βλέπω, φίλοι μου, είπε ο βασιλεύς. Θάβλεπα όμως άκρω πύο εύχαρίστης αυτούς πού σας έκαμαν σ' αυτά τά χάλια...
— Αιότοι πεθάναν, Μεγαλειότατε!... αφήντηκαν μέ μιά τραυή ό όκτις εύγενεις, δεχόντας στο βασιλέα τά σπαθιά τους.

Σε τι χρησιμεύει ένας μεγάλος ποιητής

Ο βασιλεύς τής Αγγλίας συνάντησε κάποτε σ' ένα θρόνο τού Λονδίνου, τόν ποιητή 'Αλφίωπ.
— Δέν μπορώ νά έννοήσω, είπε τότε ο βασιλεύς άπευθυνόμενος σ' έναν άδελφό του, τί χρησιμεύει αυτός ο άνθρωπάκος πού περπατάει στραβά...
— Στο νά σας μαθαίνει νά περπατάτε ίσια, Μεγαλειότατε! άπήνητρε ο Πώπ, πού τόν είχε άκούσει, κάνοντας μιά βαθιά υπόκλιση.

ένος πασι, ένα βαρύτιμο σπαθί πού είχε άσημένια λαβή και άσημένια θήκη. Εμύλωναν λοιπόν ποιά νά τά κρατήσει κι' εκινδύνευαν νά πεσοκοπούν. 'Ο Σιόνης μπήκε στη μέση:
— Άλι, μουσ, άλι! έφώναξε. Τό σπαθί αυτό δέν εινε δικό σας, εινε λάφυρο τής Πατιόιδα πού άγωνίζεται νά διώξη τήν Τουρκιά! Τό παίρνω νά τó βγάλω στη δημοκρασία!
Και έτσι έκαμε. Έπούλησε τό βαρύτιμο λάφυρο σέ δημοπρασία, κατέθεσε τό άντίτιμο στο Δημόσιο Ταμείο κι' έδωσε στους δύο στρατιώτες από ένα... σιδερένιο σπαθί στον καθένα: «Και μ' αυτό μπορείτε νά κάμνετε καλά τό ζόρο σας» τοίς είπε. Οι στρατιώτες συγκινήθηκαν και τού φίλησαν τό χέρι.

Παροιμιώδης έμεινε ή φιλοξενία πού εύρίσκαν οι φιλέλληγες στο σπίτι τού Σιόνη. 'Όταν ήρθε στην Ελλάδα ο στρατηγός Ροζαρέλ για νά διοργανώση τόν Έλληνικό στρατό, τόσο πολύ ένθουσιάστηκε για τόν έρχομό του ο Σιόνης, όποτε, καθώς γράφουν τά «Έλληνικά Χρονικά» έστειλε εις προϋπάντησίν του τόν γενναίον στρατηγό, υιών του, κύριον Χρύσανθον και πολλούς γενναίους και εύγενεις νέους, μέ τούς όποιους έως Γασταίνην έσυνοδεύθη, όπου υπό τόν ρηθέντα κύριον Σιόνην έλαβεν όλα τά σημεία μιās γενναίας και καθαράς φιλοξενίας.

Ο στρατηγός Ροζαρέλ έόιδαξε στους Έλληνας τήν πολεμικήν τέχνην.

Ένα μόνο ελάτιωμα, λέγουν εινε ο Γ. Σιόνης: 'Ηταν σέ μεγάλο βαθμό δεινότυμος. 'Αμα τόν έβλεπε ο θυμός, δέν έλογάζαε τίποτε και πολλές φορές, σέ τέτοιες έκορήσεις, γιντοίσε μέ γροθιές τού... στήθος του! Τόν Καποδίστρια τόν δέχτηκε ο Σιόνης μέ μεγάλο ένθουσιασμό, όταν όμως δημονογήθηκε ζήτημα όριστικού άρχοντος τής Ελλάδος—και μάλιστα τού Λεοπόλδου—ο Σιόνης ένόμιμος ότι σέ τούτο άντιδρά κρυφά ο προσωρινός Κυβερνήτης και έτάχθη άντιμέτωπος τού. 'Όταν έγειρε ή δολοφονία τού Καποδίστρια, ο Σιόνης ήταν άρρωστος. Ανήθήκε πολύ και είπε:

— Α, όχι ως εκεί... Αυτό δέν τó ήθελα!... Αυτό εινε κακό και όλέθριο. 'Ας δούμε τώρα πώς και πού θά κατατήσοιμε!...

Δεκατέσσερες ήμέρες άργότερα, δηλ. στις 27 Σεπτεμβρίου 1829, ο Γεώργιος Σιόνης άπέθανε περιτοαιχιζόμενος από τήν σκωρτένιά του, πού τόν ελάτρευε και από πολλούς συναγωνιστάς του.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΙΣΤΟΡΙΊΤΣΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο 'Ισαάκ Μάγρο τά καταφέρνει ύστερα από πολλές δυσκολίες, νά τόν δεχθή ο Ρότσηλντ. Άρχίζει τότε νά τού ενοιασφίξει τή δυστυχία του μέ τά μελανώτερα χρώματα και για νά τόν συγκινήση τού λέει φέμματα ότι εινε μουσικός,άλλά δέν μπορεί νά κερδίση τίποτα.

— Μάλιστα κύριε βαρώνε, είμαι καλλιτέχνης—είμαι χωρίς ψευτομετριηροσύνη—ένας μουσικός μέ ταλέντο, αλλά δυστυχώς δέν άζει αυτό για νά ζήτη κανείς. Χρειάζεται και τύχη και είμαι ο άτυχεστέρος άνθρωπος τού κόσμου.

— Είσθε μουσικός κύριε: τόν έρωτά ο Ρότσηλντ.

— Μάλιστα κύριε βαρώνε. αλλά πολύ, πάρα πολύ άτυχος.

—Και τί όργανο παίζετε;

Ο Μάγρο τού άπήνητρε χωρίς δισταγμό.

— Μπασαβιόλα.

Ο Ρότσηλντ έπέρασε άμέσως στο γειτονικό δωμάτιο, από όπου ύστερα από μιά στιγμή ξαναγύρισε κρατώντας μιά μπασαβιόλα και ειπε στον Μάγρο.

— Παίζετε μου ένα κομμάτι τής έκλογής σας.

Ο Μάγρο έπήρε τό όργανο, τό κίτταξε από όλες τις μεριές και ειπε στο βαρώνο.

— Βλέπετε κύριε πόσο είμαι άτυχος! Σας είπα πως παίζω μπασαβιόλα και... βρήθηκε νάχτε άκριβώς αυτό τό όργανο!...

Στό δικαστήριο.

Ο δικαστής στον μάρτυρα.— Και τώρα θά όρμισθήτε. Σηκώστε τό δεξιό σας χέρι.

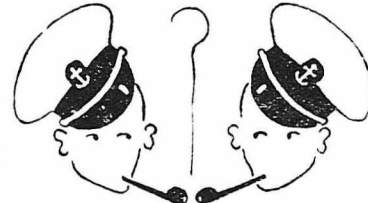
Ο μάρτυς σηκώνει τό άριστερό του, χέρι.

— Σας είπα νά σηκώστε τό δεξιό χέρι.

— Δέν μπορώ κύριε δικαστά.

— Γιατί;

— Είμαι... ξεροβός!

Ο κ. Ζωλίγκμαν μόλις είδε τόν γραμματέα του, τού λέει κουνώντας άπειλητικά τό χέρι:
— Θά σ' ά σ ε μ ά θ ω έγω νά κάνετε κότε στην κόρη μου.

— Σας εύχαριστώ έξ τών προτέρων κύριε Ζωλίγκμαν. Θά μου κάνετε μεγάλο καλό. Δέν μπορώσα άκόμη παρ' όλη μου τήν έπιμονή νά έχω γανένα άποτέλεσμα έξ μερους της.

Στό μέτωπο ο λόχος τής προφυλακής άνεβαίνει σ' ένα λόφο. 'Όταν έφθασαν σέ κάποιο έπίκαιρο σημείο ο λοχαγός ειπε στο στρατιωτή Ρότ.

— Άκούστε. Θά μείνετε έδω και θά παρακολουθήτε τις κινήσεις τού έχθρου.

— Μάλιστα, λοχαγέ μου.

Ο λοχαγός ξαναγυρίζει σ' ένα τέταρτο και παρατηρεί ότι ο στρατιώτης δέν βρισκεται στη θέση του. Κυττάζοντας γύρω του τόν βλέπει κρυμμένο πίσω από ένα βυρσομα.

— Άκούστε, τού φωνάζει, από έκει κάτω δέν μπορείτε ποτέ νά ιδήτε τόν έχθρο.

— Λοχαγέ μου, τού άπήνητρε ο Ρότ, μισώ τόσο πολύ τόν έχθρο όστε δέν θέλω νά τόν βλέπω στα μάτια μου!...

Ο Μπλόκ διηγείται στο καφενείο.

— Φαντασθήτε τί άτυχία μέ παρακολοιθεί. Προχθές έπηγα σέ μιά έξοχή μ' ένα όφαιο κορίτσι. Τή στιγμή πού μές έτοίμασαν τό γεύμα—μιμφτένια και κάτι θαυμάσια ψάρια—βλέπω νά μπαίνει ή γυναίκα μου άκοιμηπώντας στο μπράσο ενός άμερικανού. Φυσικά άρχισα νά βρίζω τή γυναίκα μου. Και τήν ώρα πού τοακωνόμουν μαζί της έξω από τό ένοδοχείο, τί νομίζετε ότι έκανε έννοδος ο παλάνθρωπος πού τήν συνόδευε:

— Τό έσκασε.

— Έκράθησε στο τραπέζι μου μέ τό όφαιο κορίτσι και άρχισαν νά τρώνε και νά τά λένε στόμα μέ στόμα!

Πώς νά μην εινε κάλλιστος, ο ούρανός και θετός; άφού τά κάλλιστ' άνθη μας άρπάξει αλωνίως, και μέ αυτά στολίζεται και ένναστρος άνθει;

